

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΟΓΟΙ

Ο ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΝΟΜΟΣ ΠΕΡΙ ΑΜΒΛΩΣΕΩΝ

και τὸ μέλλον τῆς φυλῆς

ΑΘ. Ι. ΓΚΑΛΑ

Υφηγητοῦ Ἱστορίας τῆς Ἱατρικῆς
Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Ἡ Πολιτεία μετὸν «περὶ ἀμβλώσεων» νόμον, ἀντὶ νὰ ἐπιλύη τὸ σοβαρὸν τοῦτο πρόβλημα, δημιουργεῖ νέα δισηπίλυτα τοιαῦτα. Δοθέντος ὅτι ὁ νόμος οἷτος οὐδεμίαν κοινωνικὴν, ὑγειονομικὴν ἢ ἠθικὴν σκοπιμότητα ἐξυπηρετεῖ, διερωτᾶται κανεὶς ποῖος ὁ λόγος τῆς ἐπειγούσης ψευδοφεισεῶς του, ἐκ μέρους μάλιστα μιᾶς ὁμάδος μόνον, ἀναρμοδίων περὶ τὸ θέμα, βουλευτῶν. Διότι, ὡς ἐμφανίζονται οἱ θιασῶται τοῦ νόμου, οὔτε ὀλίγον οὔτε πολὺ παριστάνουν τοὺς... ἀνψουχοῦντας διὰ τὴν ἔκτασιν ποὺ ἔχουν λάβει αἱ ἀμβλώσεις εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ διὰ τοῦτο, λέγουν, ἐπεβάλλετο ἡ ψήφισις αὐτοῦ. Ἐν τούτοις, δὲν μᾶς εἶπον τὴν ἀλήθειαν. Διότι, ὅπως εἶναι γνωστὸν, ἐκεῖ ὅπου ἐπετρέπη ἡ ἐλευθέρη ἐκτέλεσις τῶν ἀμβλώσεων, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐτριπλασιάσθη!.. Ἀποκρύπτουν ἐπίσης τὸ γεγονός, ὅτι μέγα ποσοστὸν ἐκ τῶν γυναικῶν ποὺ ὑπεβλήθησαν εἰς ἔκτρωσιν παρέμειναν, ἔκτοτε, στείραι. Ὑπάρχει, βεβαίως τὸ ἐνδεχόμενον νὰ μᾶς παρατηρηθῆ: «Μά, ὁ νόμος ἐψηφίσθη ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ». Ἐ, λοιπόν; Ἄς γίνῃ, ἐπὶ τέλους, συνειδησις ἀπὸ ὅλους ἡμᾶς καὶ ἰδιαίτερος ἀπὸ τοὺς βουλευτάς μας, ὅτι ἡ Βουλὴ δὲν εἶναι Ὑπερῶν τῆς Πεντηκοστῆς, ὅπου

πᾶς εἰσερχόμενος μετατρέπεται, κατὰ θαυματουργὸν τρόπον, εἰς πάνσοφον καὶ ἱκανὸν νὰ ἀποφασίζῃ ὀρθῶς, ἠθικῶς, ἀκόμη δὲ καὶ δημιουργικῶς, ἐπὶ θεμάτων κοσμογονικῆς σημασίας.

Ἦδη ὁ πρωτόγονος ἄνθρωπος, ἐθεώρει τὴν διακοπὴν τῆς κυήσεως ὡς ἐγκλημα κατὰ τοῦ γένους καὶ κατὰ τῆς ἱερότητας τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Ἀνεξαρτήτως θρησκείας, λαοῦ καὶ φυλῆς, ὁ ἄνθρωπος ἐπίστευσε ὅτι ἡ διακοπὴ ἢ ἡ ἀναστολὴ τῆς ζωῆς εἶναι ἀκατανόητος διὰ τὴν δημιουργίαν—τὴν οἰανδήποτε δημιουργίαν— κοσμογονίαν, εἴτε εἰδωλολατρικὴν, εἴτε μονοθεϊστικὴν—καθ' ὅσον, ἀπὸ τὸ ἀπώτατον παρελθὸν εἶχε διαπιστωθῆ, ὅτι οἰαδήποτε παρεκτροπὴ ἐκ τοῦ φυσικοῦ νόμου τῆς ἀναπαραγωγῆς συνίστα ἐκφυλισμὸν καὶ βιολογικὴν ὑποστρωφὴν πρὸς τὸ «μὴ εἶναι» καὶ τὸν ἀφανισμόν. Τοῦτο, ὅμως, δὲν εἶναι δικαίωμα τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ τῆς φύσεως. Ἀποτελεῖ δὲ νομοτέλειαν ὅταν ἡ φύσις «θιάζεται», νὰ ἀντιδρᾷ θέτουσα εἰς ἐνέργειαν τοὺς βιολογικοὺς μηχανισμοὺς τῆς. Οὕτως, ἐνῶ ἀποσύρει ἐκ τοῦ προσκηνίου τῆς Ἱστορίας τὴν ἐκφυλισθεῖσαν φυλὴν, ἀντικαθιστᾷ ταύτην μετὰ μίαν νέαν φυλὴν, περισσότερον ἀκμαίαν καὶ βιολογικῶς ἰσχυράν. Αἱ φυλαί, τὰ κράτη καὶ οἱ λαοὶ

δὲν σώζονται οὔτε μὲ τὴν αὐξησιν τοῦ κατὰ κεφαλὴν εἰσοδήματος τῶν πολιτῶν, οὔτε μὲ τοὺς πλουσίους προϋπολογισμούς των, ἀλλ' οὔτε καὶ μὲ τὰς νύξημένας ἀμυντικὰς δαπάνας των. Αἱ φυλαὶ καὶ οἱ λαοὶ σώζονται μόνον διὰ τῆς ζωῆς, τῆς ὁποίας ἤδη ἡ συνέχεια, πλεόν, ἀπὸ μίαν παράγραφον ἐνὸς νόμου, ποῦ θὰ ἔχη ψηφισθῆ ἀπὸ τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων!

Μοιραίως, μετ' οὐ πολὺ, φοβοῦμαι ὅτι θὰ εὐρεθῆ κάποιος Πολύβιος, διὰ νὰ γράψῃ περὶ τῆς νέας Ἑλλάδος: «Λέγω δὲ οἶον οὕτως ἐπέσχευ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς καιροῖς τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν ἀπαίδια καὶ συλλήθδην ὀλιγανθρώπια, δι' ἣν αἱ τε πόλεις ἐξηρημώθησαν καίπερ οὔτε πολέμων συνεχῶν ἐσχηκότων ἡμᾶς, οὔτε λοιμικῶν περιστάσεων. Τῶν γὰρ ἀνθρώπων εἰς ἀλαζονείαν, ἔτι δὲ καὶ ραθυμίαν μὴ βουλομένων τὰ γεννώμενα τέκνα τρέφειν, ἀλλὰ μόλις ἐν τῶν πλείστων ἢ δύο, χάριν τοῦ πλοῦτου» (Ἱστοριῶν 37, 4).

Τόσον οἱ Ἀσσύριοι, ὅσον καὶ οἱ Βαβυλώνιοι, ἤδη ἀπὸ τοῦ ἔτους 2000 π.Χ. ἀπηγόρευον τὴν ἀμβλωσιν, θεωροῦντες αὐτὴν ὡς ἔγκλημα κατὰ τῆς ζωῆς. Εἰς τὸν περίφημον Κώδικα τῶν νόμων τοῦ Χαμουραμπῆ, μεταξὺ τῶν 250 ἀρθρῶν του, ἀναφέρονται διατάξεις προβλέπουσαι βαρυτάτας ποινὰς διὰ τοὺς ἐκτελοῦντας ἀμβλώσεις. Ὁ αὐτὸς σεβασμὸς πρὸς τὸ γεγονός τῆς κυήσεως ὑπῆρχε καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν Αἴγυπτον. Εἰς τὸν πάπυρον τοῦ Ἐντερς, ὅστις ἀναγράφει τὴν πρὸ τοῦ ἔτους 1600 π.Χ. Αἰγυπτιακὴν ἐμπειρίαν, ἀναφέρονται διατάξεις ἀπαγορεύουσαι τὴν ἀμβλωσιν, ἥτις ἐπιτρέπεται μόνον ἐπὶ περιπτώσεων ἀσθενείας καὶ ἐνεργεῖται, πάντοτε, ὑπὸ ἐμπείρων μαιῶν.

Ἐκεῖ, ὅμως, ποῦ κορυφοῦται τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν προστασίαν τοῦ ἐμβρύου ἐκ μέρους τοῦ προχριστιανικοῦ κόσμου, εἶναι ἡ περίοδος τῆς κλασσικῆς Ἑλληνικῆς ἀκμῆς, περὶ τὸν 5ον π.Χ. αἰῶνα, ὅτε ἡ περίφημος Κωακὴ Σχολή, ὑπὸ τὸν μέγαν Ἱπποκράτην, ἔθεσε τὸ μυστήριον

τῆς ἐκκολαπτομένης ἀνθρωπίνης ζωῆς κάτω ἀπὸ τὴν αὐθεντίαν τῆς ἠθικῆς προσωπικότητός του, ἡ ὁποία, εἰς τὴν πραγματικότητα, ἀπετέλει τὴν ἔκφρασιν τῆς ἱατρικῆς δεοντολογίας ὀλοκλήρου τῆς προϊπποκρατικῆς ἐποχῆς. Οὕτω, μεταξὺ τῶν ὀλίγων ἐνεργειῶν, τὰς ὁποίας ὁ «πατήρ» τῆς Ἱατρικῆς ἐθεώρησεν ἀπαραίτητον νὰ ἀπαγορεύσῃ, διὰ τοῦ περιφήμου Ὀρκου του, ἦτο καὶ ἡ διακοπὴ τῆς κυήσεως: «Ὅμοίως, οὐδὲ γυναικί πεσσὸν φθόριον δώσω», καὶ «...ἀγνώως καὶ ὀσίως διατηρήσω τὸν θίον τὸν ἐμόν καὶ τὴν τέχνην τὴν ἐμήν». Αὐτὸν δὲ τὸν Ὀρκον, ἐξακολουθοῦν νὰ δίδουν ὅλοι οἱ ἱατροί, ἀκόμη καὶ σήμερον. Ἀλλὰ καὶ μετέπειτα, ὁ μέγιστος τῶν μαιευτῶν τοῦ ἀρχαίου κόσμου, Σωρανὸς ὁ Ἐφέσιος (2ος μ.Χ. αἰ.), διετύπωσε τὴν ἀποψιν, ὅτι: «Τὴν ἱατρικὴν ἔστιν ἴδιον τηρεῖν καὶ σώζειν τὰ ὑπὸ τῆς φύσεως γεννώμενα». Τὴν ἴδιαν ἐπίσης ἐποχὴν, ὁ μέγας Γαληνὸς, καταδικάζων τὴν ἔκτρωσιν, γράφει: «Μὴ οὖν φιλόσοφος τις ὡς ἀμύπητος τοῖς ἄνω μήτ' ἱατρὸς τῶν Ἀσκληπιάδου, ὡς ἀθεώρητος τοῦ ἀνθρώπου τῆς φύσεως ἀποκηρυττέτω καὶ ἀποξενούτω τὰ ἐμβρυα...». Πάντα δὲ τὰ προαναφερθέντα, εἶχον καθιερωθῆ ἀπὸ τὴν εἰδωλοατρικὴν σοφίαν καὶ ἠθικὴν συνειδησιν διὰ μέσου πολλῶν χιλιετιῶν. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἡ προχριστιανικὴ Ἀνθρωπότης εἶχε συλλάβει καὶ συνειδητοποιήσει, πολὺ περισσότερον ἀπὸ ὅσον ἡμεῖς «οἱ σοφοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου», τὴν ἀξίαν καὶ τὴν ἱερότητα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς καὶ τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς μέσα εἰς τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν.

Ματαιοπονοῦν ὅμως, ὅσοι νομίζουν ὅτι διὰ τοῦ περιορισμοῦ τῶν γεννήσεων θὰ λυθοῦν αὐτομάτως τὰ πολλαπλὰ προβλήματα, ποῦ ἔχουν ἐπισωρεύσει τὰ ἀποτυχόντα πολιτικά, κοινωνικά καὶ οἰκονομικά συστήματα, τὰ ὁποία ἐφαρμόζονται εἰς τὰς «ἀνεπτυγμένας» χώρας. Διότι τὰ συστήματα ταῦτα ἔχουν ὡς ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τὴν τὸν ἀτομιστικὸν εὐδαιμονισμόν, καὶ δὲν στηρίζονται εἰς τὴν δεοντολογίαν τῆς φύσεως καὶ τοὺς βασικοὺς βιολογικοὺς νόμους τῆς Δημιουργίας.